

det fungerer jo i virkeligheden meget godt. Hvis myndighederne så vil videre, hvis de lave nogle af disse store, åbenbart rimelige razziaer, vi har set, f.eks. imod en række pizzeriaer, så må de jo have en retskendelse til det, og den må de kunne få, og så kan de gå i gang.

Men det indgreb imod den private ejendomsret, der her er tale om, det vil vi ikke være med til. Det betyder naturligvis ikke, at vi ikke vil se på og arbejde meget seriøst med sagen under udvalgsarbejdet, for vi mener, det er en sag med meget betydelige konsekvenser, der, som jeg sagde, går helt ind til benet af, hvad mange af os jo i virkeligheden står for, uanset hvor i salen vi står.

Det er klart, at der skal klare retningslinjer til, og der skal så heller ikke være tvivl om, hvor Det Konservative Folkeparti står. Vi står på borgernes side, vi vil hellere beskytte borgerne mod samfundet, end at samfundet skal have ubegrænset ret over borgerne. Det bryder vi os ikke om.

Vi har en række spørgsmål til ministeren. På grund af det sene tidspunkt, på grund af teknikken i spørgsmålene, og fordi de er omfattende, vil jeg ikke stille dem her, men de vil komme som det første under udvalgsarbejdet.

Aage Frandsen (SF):

Spørgsmålet om den enkeltes retssikkerhed i forhold til statens – almenvællets, om man vil – behov for indseende med samfundet er en konflikt, som ligger der hele tiden, og den ligger der i mange henseender, og dette er en meget principiel diskussion om de her ting. Det, der så undrer mig engang imellem, er, at den principielle diskussion alligevel ikke kun er principiel, men også er meget konkret i forhold til, hvad det er, vi diskuterer.

Inden for de sidste to uger har jeg været i diskussioner om retssikkerhed på baggrund af f.eks. Venstres forslag i sidste uge, hvor det var karakteristisk, at det var boligens, ejendomsrettens, ukrænkelighed, man interesserede sig for, mens der var en række andre retssikkerhedsprincipper, som slet ikke var interessante.

I dag har vi haft en debat om PET. Der var der ikke så meget retssikkerhed, synes jeg, fra hverken Venstres eller De Konservatives side, men vi prøver fra SF's side at være mere stringente, og det vil sige, at når vi ser på det her forslag, så er det for os meget vigtigt selvfølgelig at se på, om de ting, som ligger i forslaget, er nødvendige i forhold til den enkelte borger.

Der er det for det første vigtigt at understrege, at det, der ligger her, er en klar advisering, en tydeliggørelse, af gældende praksis og så en sikkerhed for, at den i henholdsvis moms- og almindelige skattesager bliver mere ensartet, og at der kommer mere orden i det.

Så kan man selvfølgelig stille spørgsmålet: Er det her nødvendigt? Er det nødvendigt, at man har en direkte adgang uden retskendelse, eller er det ikke? Jeg har mange gange hørt det dér med, at storforbryderen er bedre beskyttet end skatteborgeren, men det er også, fordi det er en alvorligere sanktion, man står over for, hvis man er mistænkt for at være storforbryder, end hvis der er tale om en skatteborger.

Vi vil kigge på, om alt det, som ligger her, er nødvendigt, men vores udgangspunkt er, at man har fundet den rette balance i denne forbindelse. Der bliver et lovgrundlag, og så kan vi selvfølgelig se, om der er nogle tilfælde, hvor man burde have en retskendelse, men vores udgangspunkt for det, der her foreligger, er, at man har fundet den rette balance.

Der er dog et punkt, som slet ikke har noget med det her at gøre, og det er pligten til at selv-angive udbytte – det ligger der af gode grunde, for det er fra pinsepakken – men egentlig burde det være udvidet, så der var fuld oplysningspligt, således at der skete en indbetaling direkte, på samme måde som det sker ved indeholdelse af kildeskat. Det er noget, som ikke direkte har med myndigheders adgang at gøre, men det ligger også i det her lovforslag.

Vores stilling til lovforslaget er, at det er positivt, og vi synes, det er fornuftigt og godt, at regeringen og Skatteministeriet har påtaget sig de her ting, men vi vil selvfølgelig kigge meget nøje efter – som jeg tror også andre partier og regeringen selv har gjort – om der er den rette balance i forholdet mellem den enkeltes retssikkerhed og så statens eller almenvællets behov for at sikre, at de gældende regler også overholdes.

Det kan jo nok siges, at hvis man hver gang skal have en retskendelse, så vil der i hvert fald nok være en del ting, som man vil være ligeglad med, fordi man ikke i den givne situation får retskendelsen, formentlig ikke fordi man ikke kan få den, men fordi man vil undlade at gøre det, da det er mere besværligt.

Efter en nøje afvejning af de her ting når vi frem til, at det er rigtigt at gennemføre det her, men vi altså undersøge den nærmere sikkerhed for det under udvalgsarbejdet.